ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 784	Τῆς Ἀναλήψεως (Λουκ. 24,36-53) 24 Μαΐου 2001	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ Ἀνάληψις στοὺς οὐρανούς

«Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος»

(Ψαλμ. 46,6)

ΕΟΡΤΗ, εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα, μεγάλη ἑορτὴ σήμερα. Ἔχουμε δεσποτικὴ ἑορτή. Ἑορτάζει ὁ Δεσπότης Χριστός. Τελευταία δὲ στὴ σειρὰ τῶν δεσποτικῶν ἑορτῶν εἶνε ἡ σημερινὴ ἑορτή, ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως.

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ πολὺ λίγα λόγια γι' αὐτήν. Γιατὶ δὲν πρέπει νὰ ἑορτάζουμε μόνο τὴν Ἀνάληψι, ἀλλὰ καὶ νὰ αἰσθανώμεθα τὸ θεολογικὸ περιεχόμενό της.

* * *

Ὅπως γνωρίζετε, ὁ Κύριος ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τριήμερος. Μετὰ τὴν ἀνάστασί του ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε τὸ ἴδιο σῶμα ποὺ εἶχε καὶ προηγουμένως, ἀλλὰ εἶχε σῶμα ἐξαϋλωμένο.

Ὁ Χριστὸς κατὰ τὸ διάστημα τῶν 40 ἡμερῶν, ποὺ ἔμεινε μετὰ τὴν ἀνάστασί του ἐπάνω στὸ φλούδι αὐτὸ τῆς γῆς, 11 φορὲς παρουσιάστηκε στοὺς μαθητάς. Τελευταία φορὰ τοὺς ἐμφανίσθηκε στὸ Ὄρος τῶν ἐλαιῶν. Καὶ ἐκεῖ, ἐνῷ συζητοῦσε μαζί τους καὶ αὐτοὶ εὐφραίνοντο ἀκούοντας τὰ γλυκύτατα λόγια του, αἴφνης ἔγινε τὸ θαῦμα.

Τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ ἄρχισαν νὰ μὴ ἀκουμποῦν στὴ γῆ... Τὰ πόδια ἐκεῖνα, ποὺ πατοῦσαν τόσα χρόνια τὴ γῆ, τώρα πλέον δὲν τὴν πατοῦν. Μιὰ δύναμις τὸν ὕψωσε τὸν ὕψωσε, τὸν ἀνέβασε ψηλὰ ψηλά. Καὶ ἔβλεπαν οἱ μαθηταὶ ἐκστατικοὶ τὸ ἐξαίσιο θέαμα, νὰ ἀνέρχεται ὁ Ἰησοῦς ὑψηλά, ἕως ὅτου ἐξηφανίσθη.

Ἔχετε δεῖ ποτὲ ἀετό; Εἶδα ἐγὼ στὴν Πίνδο χρυσάετο. Τὸν εἶδα ν' ἀνεβαίνῃ ν' ἀνεβαίνῃ καὶ νὰ φαίνεται σὰν μιὰ τελεία, καὶ μετὰ νὰ χάνεται. Ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς ὡς χρυσάετος ἐπέταξε ψηλὰ ψηλὰ στοὺς οὐρανούς.

Αὐτὴ εἶνε ἡ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου μας.

Οἱ πιστοὶ τὸ πιστεύουν τὸ γεγονὸς αὐτό. Καὶ εἶνε μέσα στὸ Σύμβολο τῆς πίστεως, μέσα στὸ *«Πιστεύω»*. Τὸ δόγμα τῆς Ἀναλήψεως εἶνε ἐκεῖ ποὺ λέμε· *«...Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός»*. Εἶνε δόγμα αὐτὸ τῆς πίστεώς μας. Οἱ ἄθεοι δὲν τὸ πιστεύουν. Ἄκου ἐκεῖ, λένε, στὸν αἰῶνα αὐτὸ νὰ κηρύττουν οἱ παπᾶδες τὰ παραμύθια τους, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀνελήφθη...

Ἀλλὰ γιατί ἀπιστοῦν; Ὁ ἄνθρωπος ἔκανε τόση πρόοδο. Ἔκανε ἀκόμα πυραύλους καὶ διαστημόπλοια. Καὶ μὲ ἕναν τέτοιο πύραυλο στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα κατώρθωσε νὰ φτάσῃ στὴ σελήνη καὶ νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του σ' αὐτήν. Καὶ τώρα ἑτοιμάζεται νὰ συνεχίσῃ τὰ ταξίδια καὶ νὰ πάῃ σ' ἄλλα ἀστέρια. Ἐὰν λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, ποὺ εἶνε μιὰ σκιὰ τοῦ Θεοῦ, ἐνίκησε τὴν ἕλξι τῆς γῆς κι ἀνέβηκε ψηλά, ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τέτοιο θαῦμα; Σᾶς φαίνεται περίεργο, ἄθεοι; *«Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστιν»* (Λουκ. 18,27).

Ἀνελήφθη λοιπὸν ἐν δόξῃ, νικητὴς καὶ θριαμβευτὴς ὁ Χριστός.

Ἡ ἱστορία τῆς παλαιᾶς διαθήκης λέει, ὅτι καὶ ἕνας ἄλλος ἀνελήφθη. Ἔξοχος προσωπικότης, μεγάλη φυσιογνωμία. Εἶνε ὁ Ἠλίας ὁ προφήτης. Ἐκεῖνος ἀνελήφθη ἐπὶ ἅρματος στοὺς οὐρανούς. Ἀλλὰ ἡ ἀνάληψις τοῦ Κυρίου ὑπερέχει τῆς ἀναλήψεως τοῦ Ἠλία. Γιατὶ ὁ Χριστὸς προχώρησε προχώρησε, καὶ ἔφθασε στὰ ἐνδότερα τῶν οὐρανῶν, στὰ ἀπροσπέλαστα ὕψη, ἔφθασε μέχρι τρίτου οὐρανοῦ. Καὶ ἐκεῖ οἱ ἄγγελοι βλέπουν σήμερα ἕναν

ἄνθρωπο ν' ἀνεβαίνῃ στὸν οὐρανὸ καὶ λένε· «Ποιός εἶνε αὐτός, ποὺ ἔχει στολὴ ἐρυθρά, βαμμένη στὸ αἷμα του;» (πρβλ. Ἠσ. 63,1-2). Καὶ ἀκούγεται ὡς ἀπάντησις ἡ ψαλμικὴ φωνή· *«Κύριος κραταιὸς καὶ δυνατός, Κύριος δυνατὸς ἐν πολέμῳ. ...Κύριος τῶν δυνάμων...»* (Ψαλμ. 23,8-10). Αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστός, αὐτὸς εἶνε ὁ κραταιὸς Βασιλεύς, ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

Αὐτὰ τὰ λίγα εἶχα νὰ σᾶς πῶ, ἀδελφοί μου, καὶ δὲν θέλω νὰ ἐπεκτείνω τὸ λόγο καὶ νὰ σᾶς κουράσω. Θέλω μόνο νὰ πάρουμε ἕνα δίδαγμα. Τί μᾶς διδάσκει λοιπὸν ἡ σημερινὴ ἑορτή; Μᾶς διδάσκει ἕνα μεγάλο πρᾶγμα, καὶ παρακαλῶ νὰ τὸ προσέξετε.

* * *

Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, ἐπλάσθη γιὰ ἕνα μεγάλο προορισμό. Ἐπλάσθη, γιὰ νὰ γίνῃ ὅμοιος μὲ τὸ Θεό. Ἐτέθη ἐν τῷ παραδείσῳ, ποὺ ἦτο τόπος ὡραιότατος. Μέσα στὸ περιβάλλον αὐτὸ τὸν ἔθεσε ὁ Θεός, μὲ προορισμὸ νὰ γίνῃ *«καθ' ὁμοίωσιν»* Θεοῦ (Γέν. 1,26).

Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἄκουσε. Ὁ Ἀδάμ, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, παρήκουσε. Δὲν ὑπήκουσε στὸ Θεό. Διέπραξε ἁμαρτία. Δὲν ὑπετάγη στὸ Θεό, καὶ ἔτσι διεπράχθη τὸ πρῶτο ἁμάρτημα. Καὶ ἔκτοτε πλέον ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε. Ἀπὸ τὸ ὕψος, ποὺ ἦτο, κατέπεσε. Κατρακύλησε τόσο πολύ, ὥστε ὁ προφήτης Δαυὶδ θρηνεῖ γιὰ τὴν πτῶσι του καὶ λέει· *«Ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς»* (Ψαλμ. 48,13).

Ὁ ἄνθρωπος πλέον ἐξαχρειώθηκε καὶ ἔγινε χειρότερος ἀπὸ τὸ κτῆνος. Κατήντησε κτῆνος δίποδο.

Πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο, ἐρωτᾷ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο, ὅταν εἶσαι λαίμαργος σὰν τὸν χοῖρο, ἀσελγὴς σὰν τὸν τράγο, ἄγριος σὰν τὴν τίγρι, ἐκδικητικὸς σὰν τὴν καμήλα, ἅρπαγας σὰν τὸ λύκο;...

Θηρίο ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἀγριώτερο θηρίο. Τί νὰ τὰ κάνῃς τὰ γράμματα, τί νὰ τὴν κάνῃς τὴν πρόοδο, τί νὰ τὴν κάνῃς τὴν ἐπιστήμη, χωρὶς Θεό; Τὸ εἶπε ἕνας προφήτης καὶ εἶνε ἀλήθεια· *«Τὰ ἄθεα γράμματα θὰ καταστρέψουν τὴν ἀνθρωπότητα»*. Προτιμότερο νὰ ζούσαμε σὲ σπηλιὲς καὶ νὰ εἴχαμε δᾳδιά, ἀλλὰ νὰ εἴχαμε ὅλο τὸν εὐγενῆ ψυχικὸ πολιτισμό, παρὰ αὐτὸ τὸν ψευδῆ καὶ ἀνεύθυνο πολιτισμό, τὸν ἄθεο «πολιτισμό». Τώρα πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο;

Λοιπὸν ἔπεσε, ἔπεσε πολύ ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ νά, δὲν βλέπετε; Νά ἕνας νέος ἄνθρωπος. Ποιός εἶνε αὐτός;

«Ἴδε ὁ ἄνθρωπος» (Ἰωάν. 19,6), εἶπε ὁ Πιλᾶτος δείχνοντας τὸν δέσμιο Ἰησοῦ Χριστὸ τὸ Ναζωραῖο στὸν ἐξαγριωμένο ὄχλο. Ἰδού ὁ ἀληθινὸς Ἄνθρωπος. Ἄνθρωπος ποὺ διαφέρει ἀπὸ τὸν Ἀδάμ. Ἄνθρωπος ποὺ διαφέρει ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐκφυλισμένους τύπους ἀνθρώπου, οἱ ὁποῖοι τὸν κοιτάζουν ἐκστατικοί. *«Ἴδε ὁ ἄνθρωπος»*. Ὁ Πιλᾶτος ἐθαύμασε ὅταν εἶδε τὸ Χριστὸ γυμνό, κατάδικο, νὰ σιωπᾷ ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ν' ἀστράφτῃ. Διαισθάνθηκε καὶ αὐτός, καθὼς καὶ ἡ ἁγία του γυναίκα ἡ Πρόκλα, τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ καὶ εἶπε· *«Ἴδε ὁ ἄνθρωπος»*. Τέτοιος ἄνθρωπος δὲν παρουσιάστηκε ἐπὶ τῆς γῆς. Διότι ὁ Χριστὸς δὲν ἦτο ἁπλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἦτο Θεός· μέσα του κατοικοῦσε ὅλο τὸ Θεῖο πλήρωμα (βλ. Κολ. 2,9). Ἦταν ὁ Θεὸς ποὺ κατέβηκε μέχρι τὸν ᾅδη καὶ ἀνύψωσε ἀπ' ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπο.

Τὸ δίδαγμά μας λοιπὸν ποιό εἶνε; Ὅτι στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ὁ ἄνθρωπος ὑψώθηκε μέχρι τὰ οὐράνια. Μέχρι τρίτου οὐρανοῦ ἔφθασε, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Διότι τρεῖς εἶνε οἱ οὐρανοί. Ὁ ἕνας εἶνε αὐτὸς ποὺ δημιουργεῖ ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀέρας. Πέρα τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος εἶνε ὁ οὐρανὸς τῶν ἄστρων· μυριάδες, ἑκατομμύρια, ἀμέτρητα καὶ ἀφάνταστα εἶνε τὰ ἄστρα. Καὶ μὲ διαστημόπλοιο νὰ ταξιδεύῃς 100 καὶ 200 χρόνια, δὲν φθάνεις στὸ ἄκρο τοῦ σύμπαντος. Καὶ τέλος, πέρα ἀπὸ τὰ ἄστρα, εἶνε ὁ οὐρανὸς τοῦ πνεύματος, ὅπου κατοικοῦν οἱ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι. Ἐκεῖ, *«ἕως τρίτου οὐρανοῦ»* (Β' Κορ. 12,2), ἔφθασε ὁ Παῦλος, ὁ ὁποῖος κοντὰ στὸ Χριστὸ ὑψώθηκε τόσο ὥστε ἔγινε ἕνας ἐπίγειος ἄγγελος.

Μᾶς ὕψωσε ὁ Χριστός μας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶνε, ὅτι μαζὶ μὲ τὸ Χριστὸ ὁ ἄνθρωπος ἐξυψώνεται καὶ ἐξευγενίζεται. Καμμία ἄλλη δύναμις, ναί, καμμία ἄλλη δύναμις —τὸ τονίζω, σᾶς τὸ λέγω ἐγὼ ὁ γέρων ἐπίσκοπος ποὺ ἐπέρασα πολλὰς θυέλλας καὶ καταιγίδας— καμμία ἄλλη δύναμις δὲν μᾶς σῴζει. Δὲν μᾶς σῴζουν τὰ κόμματα, δὲν μᾶς σῴζουν οἱ ψεύτικες ἰδεολογίες. Ἕνα μᾶς σῴζει. Κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλο, δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ. Χαλίκια εἶνε ὅλα μπροστὰ στὸ διαμάντι. Τὸ δὲ διαμάντι εἶνε ὁ Χριστός· ὅν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία. Πρώτη ἐκφώνησις ἱ. ναός Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου Περδίκα - Ἐορδαίας 19-5-1988. Καταγραφὴ καὶ αὐντμησις 24-6-2001